

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ
Кж.1.бр.3520/10
17.11.2011. године
Ниш

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, у већу састављеном од судија: Вере Милошевић, председника већа, Љиљане Мильковић и Ранка Банковића, чланова већа, са судијским помоћником Иваном Лазовић, као записничарем, у кривичном предмету оптужених Марковић Драгише и Симоновић Милоша, обојица из Београда, због кривичног дела убиство из чл.113. КЗ у вези чл.33. КЗ решавајући по жалби Вишег јавног тужиоца у Нишу изјављеној против пресуде Вишег суда у Нишу ЗК.бр.41/10 од 07.07.2010. године у седници већа одржаној у присуству заменика Апелационог јавног тужиоца у Нишу Едварда Јерина, дана 17.11.2011. године донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба Вишег јавног тужиоца у Нишу а пресуда Вишег суда у Нишу ЗК.бр.41/10 од 07.07.2010. године **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу ЗК.бр.41/10 од 07.07.2010. године оптужени Марковић Драгиша и Симоновић Милош из Београда на основу чл.355. тач.2. ЗКП ослобођени су од оптужбе за кривично дело убиство из чл.113. КЗ у вези чл.33. КЗ.

Одлучено је да трошкови падају на терет буџетских средстава а оштећена Емини Рамиза је за остваривање имовинско правног захтева упућена на парницу.

Против ове пресуде жалбу је благовремено изјавио Виши јавни тужилац у Нишу због битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно и непотпуно

утврђеног чињеничног стања, са предлогом да се ожалбена пресуда укине и донесе осуђујућа пресуда којом ће се оптужени огласити кривим за кривично дело убиство из чл.113. КЗ у саизвршилаштву у вези чл.33. КЗ.

Бранилац оптуженог Драгише Марковића, Момчило Ковачевић адвокат у Нишу, у одговору на жалбу предложио је да се иста одбије као неоснована и потврди првостепена пресуда.

Апелациони јавни тужилац у Нишу поднеском Ктж.бр.3149/10 од 29.10.2010. године предложио је да се жалба Вишег јавног тужиоца у Нишу уважи и после одржаног претреса првостепена пресуда преиначи тако што ће се оптужени огласити кривим због кривичног дела убиство из чл.113. у вези чл.33. КЗ.

Апелациони суд у Нишу одржао је седницу већа у присуству заменика Апелационог јавног тужиоца у Нишу на којој је размотрио списе предмета заједно са првостепеном пресудом па је по оцени навода жалбе, одговора на жалбу, предлога Апелационог јавног тужиоца у Нишу и његовог заменика на седници већа, нашао:

Жалба Вишег јавног тужиоца у Нишу је неоснована.

Првостепена пресуда и поступак који је претходио њеном доношењу не садржи битне повреде одредаба кривичног поступка које Апелациони суд као другостепени у смислу чл.380. ст.1. тач.1. ЗКП испитује по службеној дужности.

Није учињена ни битна повреда из чл.368. ст.1. тач.11. ЗКП која се жалбом Вишег јавног тужиоца у Нишу истиче да је изрека пресуде противречна разлозима пресуде а наведени разлози о одлучним чињеницама противуречни и нејасни као и да постоји знатна противуречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини записника и самих тих записника.

Супротно наводима жалбе Апелациони суд налази да изрека пресуде којом су оптужени на основу чл.355. тач.2. ЗКП ослобођени од оптужбе није противуречна разлозима пресуде из којих јасно произилази став првостепеног суда да није доказано да су оптужени извршили кривично дело које им се оптужбом ставља на терет. Разлози о одлучним чињеницама су јасни и непротивуречни а није уочена ни противуречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини записника и самих тих записника. Како се жалбом Вишег јавног тужиоца не указује конкретно ни на једну противуречност већ само уопштено указује на постојање овог законског разлога, жалба је у том делу оцењена неоснованом.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања жалбом Вишег јавног тужиоца се истиче да првостепени суд није правилно оценио изведене доказе, посебно исказ оштећене Рамизе Емини који није прихватио, иако је иста у погледу битних чињеница била доследна и уверљива и само

у неким детаљима мењала исказ, па је суд њен исказ требало да прихвати јер је оштећена једини очвједац догађаја а њен исказ потврђен је исказом сведока Чолаковић Николе, Џудовић Зорана и Ивановић Славише.

Апелациони суд, међутим, налази да је првостепени суд све доказе изведене на главном претресу и то исказ оштећене Рамизе Емини и сведока Табаковић Зорана, Стевић Јубинка, Симоновић Бошке, Марковић Живка, Бојовић Мире, Јефтовић Драгана, Вукићевић Бошка, Спасић Зорана, Јубомира Михајловића, Николе Чолаковића, Ивановић Славише, Данијеле Лазић, Џудовић Зорана, Јанковић Миодрага, Келеман Гордане, Бандић Бобана и Елез Предрага, затим, записник о увиђају и криминалистичко - техничку документацију, записнике о препознавању, записник о обдукцији, записник о балистичном вештачењу, налаз и мишљење вештака Др Наде Јанковић и друге писмене доказе, као и одбране оптужених, оценио у смислу чл.352. ст.2. ЗКП, сваки доказ појединачно и у вези са осталим доказима и на основу такве оцене извео правilan закључак да одлучне чињенице у овој кривичној ствари нису несумњиво доказане.

Неосновано се стога жалбом указује да је првостепени суд требало да прихвати исказ оштећене Рамизе Емини у погледу чињенице да је оптужене препознала као извршиоце предметног кривичног дела јер је потврђен исказом сведока Николе Чолаковића, јер из исказа овог сведока произилази да је оштећена Рамиза после критичног догађаја замолила оптуженог Симоновића да је одведе код девера, да је исти пристао али да су га комшије спречиле, да је у току вечери на његово питање ко је убио Ису одговорила комшије а да је потом у току ноћи навела да је то био Милош, да је са њим био и Марковић и треће лице које није препознала. Потпуно је нелогично да је оштећена након тога у свом исказу пред истражним судијом описала шта је ко од оптужених Марковић Драгише и Симоновић Милоша критичном приликом радио наводећи да је оптужени Марковић њу силом одвео у другу собу, везивао је и претио пиштољем, а да је овај исказ изменила на главном претресу 08.10.2004. године када је тврдила да ове радње није предузeo Марковић већ лице под надимком „Чарли“ односно Стевић Јубинко кога познаје јер је радио у продавници у близини солитера у коме је живела а познавала је и његову супругу са којом је радила, што све указује на то да ни сама оштећена није сигурна у то да су оптужени лица која су критичном приликом била у њеном стану и предузела према њој и према њеном супругу радње које им се стављају на терет.

Неосновано се жалбом указује и на исказе сведока Џудовић Зорана и Ивановић Славише јер се исказ оштећене не потврђује ни исказима ових сведока. Сведок Џудовић је сведочио да је заједно са Симоновићем био у резервном саставу полиције у коме је било око тридесет људи, да се сећа да је Симоновић лишен слободе и да се приликом испитивања сетио да је критичног дана долазио и одлазио али се није сећао у које је то време било, док је сведок Ивановић навео да није био у истој групи са Симоновићем да је као вођа сектора полицијске станице критичног дана добио наређење да оде на лице места, да је ту била супруга поконог и да је када је питао на

кога сумња рекла да не зна, а потом да се зна ко су извршиоци или никога није именовала, изјашњавајући се притом да је оштећена те вечери од оптуженог Симовновића тражила да је одведе код њених рођака.

У жалби се такође неосновано наводи да оптужени нису имали алиби за само време извршења кривичног дела, без навођења које је то време обзиром да током поступка није потврђено да се критични догађај одиграо у периоду од 18,30 до 19,00 часова како је наведено у оптужници већ у 19,30 часова, о чему су сведочили и оштећена и саслушани сведоци а одбрана оптуженог Симоновића да се у то време налазио у кући „Вели Деве“ на дужности потврђена је исказом сведока Елез Предрага а одбрана оптуженог Марковића да је у то време био у стану својих родитеља јер се тада вратио из посете рођацима није доведена у питање.

Апелациони суд стога налази да је првостепени суд правилно закључио да се само на основу исказа оштећене Емини Рамизе који је више пута током кривичног поступка мењала а у одсуству других доказа који би потврдили наводе из оптужнице Вишег јавног тужиоца, не може донети осуђујућа пресуда у овој кривичној ствари и да оптужене треба ослободити од оптужбе због недостатка доказа применом чл.355. тач.2. ЗКП за коју одлуку је првостепени суд дао јасне и логичне разлоге које прихвата и овај суд.

Како се жалбом Вишег јавног тужиоца у Нишу не истиче ни једна нова чињеница ни околност, нити предлажу нови докази који би могли довести до другачијих правно релевантних чињеница, жалба је и у погледу овог законског основа оцењена неоснованом.

Из разлога који су наведени Апелациони суд је применом чл.388. Законика о кривичном поступку одлучио као у другостепеној пресуди.

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, дана 17.11.2011. године Кж.1.бр.3520/10

**Судијски помоћник – записничар,
Ивана Лазовић,с.р.**

**Председник већа – судија,
Вера Милошевић,с.р.**

Тачност преписа потврђује,
Управитељ судске писарнице

